

Copyright@ Violeta Ungureanu, prima ediție
Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UNGUREANU, VIOLETA

La vest de răsărit / Violeta Ungureanu. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94795-7-5

821.135.1

Redactor: OANA ARION

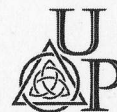
Bun de tipar: Aprilie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

VIOLETA UNGUREANU

La vest de răsărit

București 2019

I

Karma de la semafor

AȘ fi putut să nu o întâlnesc, dacă în acea zi ploioasă de august aș fi trântit departe de mine telefonul care mă anunța că urmează o nouă zi de muncă. O scurtă decizie instinctuală, de o fracțiune de secundă, și viitorul meu ar fi putut fi cu totul altul. Un posibil viitor care acum, pentru că o știu atât de bine, mi s-ar părea lipsit de orice magie, setat într-un univers bine structurat, dar anost. Sau poate că nu ar fi contat alegerea mea de a zace în pat, urmărind documentare despre extrateresți pe History Channel, în detrimentul alternativei de a pretinde, pentru încă o zi, că sunt o persoană funcțională la locul de muncă. Poate că ne-am fi întâlnit oricum, sub alte circumstanțe, dar care ar fi condus la același rezultat. Hazard, sau predestinare? Două talere ale balanței uriașe care ne susține pe toți.

Alarma a sunat la ora opt dimineața. Mi-am pus, morocănos, perna pe cap. Nu voiam să mă dau jos din

pat, să mă spăl pe dinți, să mă îmbrac și să parcurg, ca în fiecare zi, pe jos, cei aproximativ doi kilometri până la muncă. Să nu mai exist, pentru o singură zi, era tot ce îmi doream. Alarma striga: *trezește-te, Gabi! Hai, pretinde încă o zi că nimic nu te afectează. Ce mai aștepți? Nu e genul tău să întârzi!* Iar eu o imploram: *Nu... te rog, doar azi, lasă-mă să uit de mine și de toată lumea asta... Azi, când s-au împlinit zece ani.* Alarimei nu îi păsa.

După ce melodia s-a oprit, în întreaga cameră s-a așternut o liniște care îmi presa creierul ca într-o menghină. M-am ridicat din pat și m-am îndreptat, ca un robot, spre baie. De fiecare aniversare, alternativa nemișcării, oricât de seductivă era, ar fi fost letală. Oricât de mult îmi șoptea mintea că vrea o scăpare printr-o partidă lungă de somn fără niciun vis, corpul meu avea nevoie de acțiune mai mult ca oricând.

M-am spălat pe față și pe dinți și m-am întors în cameră. M-am îmbrăcat cu primele haine pe care le-am nimerit, dar am avut grijă să nu aibă nicio cută, numai de călcat haine nu îmi ardea. În bucătărie, mi-am băut, ca în fiecare dimineață, paharul de apă caldută în care am stors o jumătate de lămâie. În acea dimineață, avea gust de zădărnici. M-am simțit ca și cum aș fi stors în pahar picături dintr-un univers haotic, lipsit de sens.

Am ieșit din bloc. Locuiam pe strada C.A.Rosetti, la parterul unui bloc construit în perioada interbelică, și lucram la F64. În fiecare zi mergeam spre muncă pe aceeași rută și aveam aceleași opriri bine stabilite. Modalitatea mea de a crea structură, ordine, într-o

lume dezordonată, despre care consideram că avea îndrăzneala de a lăsa ca bătaile aripilor unui fluture dintr-un continent să creeze uragane în alt continent. Până să o cunosc, nu mi-am dat seama de frumusețea acestei teorii. O credeam doar un mod de manifestare a unui univers imatur.

Ploua mărunț, o altă ironie. Dacă ar fi fost o zi senină de vară, chiar aș fi apreciat sarcasmul. Nu aveam chef să mai analizez oamenii pe lângă care treceam. Toți mergeau grăbiți, cu pași mai apăsați, agățându-se strâns de umbrele. Prima oprire din rutina mea de care, pe atunci, eram mândru, era la o cafenea de pe Rosetti. Acolo, îmi beam cafeaua de dimineață în timp ce stăteam de vorbă cu Ioana, barista cu care flirtam constant de un an de zile, fără a se întâmpla nimic concret. Când am intrat în cafenea, mi-a zâmbit ca în fiecare zi și mi-a întins o cană cu cafea. Desenase o inimă din lapte.

— Ai întârziat cinci minute, începeam să îmi fac griji că te-ai decis să deguști din ce mai oferă concurența!

Era o prezență plăcută, avea un chip luminos și o atitudine care ar fi făcut destul de repede pe majoritatea oamenilor să *lase garda jos*. Puținele kilograme în plus pe care le avea nu îi știrbeau frumusețea nativă, de care era conștientă într-un mod natural, fără ca asta să o facă vanitoasă.

— Te-ai tuns! a sosit replica mea seacă.

— Nici măcar mama mea nu a observat asta, Sherlock!

— Îți stă bine, am adăugat, pe un glas mai domol. S-a înroșit puțin, dar a schimbat repede subiectul:

— Te-ai trezit cu fața la cearceaf? Pari trist.

Afară a început să tune. O parte din mine voia să nu mai plece din cafenea. Să stau întreaga zi alături de Ioana, să observ cum interacționează cu oamenii, cum reușește să îi facă până și pe clienții cei mai lipsiți de chef să zâmbească. Știam, însă, că trebuie să merg mai departe.

— Ce faci, Ioana, când te încapățânezi, în fiecare zi, să mergi pe același drum, nu pentru că așa ar fi mai sigur, ci pentru că asta e singura modalitate de a controla lucrurile? Ce faci în unele zile în care îți dai seama cât de lipsit de control ești de fapt?

Mă așteptam să se uite la mine așa cum te uiți la un om nebun, să râdă ori să schimbe subiectul, uimită că o întreb ceva atât de personal. M-a surprins, însă, cu răspunsul ei, cât se poate de simplu:

— Schimbi drumul?

Am zâmbit. Era exact ce aveam nevoie să aud.

— Mi-e groază când mă gândesc că poate diseară o să plouă la fel și eu trebuie să ajung până în Titan! Ești norocos că lucrezi atât de aproape de casă.

— Dacă diseară o să plouă la fel de tare și ai vrea să vezi un film, în loc să te înghesui cu toți oamenii pe la metrou, eu stau în apartamentul cu numărul doi. Știi blocul.

S-a așternut o liniște ciudată între noi. Și-a învățit stingher printre degete o șuviță din păr.

— Nu știu, am vorbit cu mama și e posibil să mergem în vizită la mătușa mea.

În cafenea au intrat trei liceene gălăgioase și fardate. I-am făcut semn discret de la revedere și am ieșit. Am decis să îi ascult sfatul, la propriu, așa că am pornit pe alt drum spre muncă. Din Magheru, am mers spre Romană. Aveam să ocolesc, așa, fără niciun rost. Să întârzii fără să anunț. În lumea în care trăiam, pentru mine asta însemna un act de rebeliune, nu împotriva sistemului, ci a imaginii din oglindă.

Mă gândesc, uneori, cum decizia mea de a urma sfatul Ioanei a condus la toată această poveste. Stau și îmi imaginez un univers paralel în care aș fi ignorat acest impuls și aș fi făcut, la capătul străzii, stânga în loc de dreapta. Mă întreb cum ar fi arătat viața mea — de fapt viața acelei versiuni de a mea care s-ar fi născut din acel moment, în noul univers creat, dacă ar fi să te iei după ceea ce susțin cei care cred în teoria universurilor paralele. Ce i-aș spune, dacă ne-am întâlni? *Vezi ce ai ratat pentru că ai decis să mergi pe drumul familiar?*

Poate că fiecare întâlnire cu persoanele importante din viața noastră e doar atât: consecința unei alegeri banale. Te trezești într-o zi și îți se face poftă de căpșuni și, în loc să te duci direct în stație să aștepti autobuzul spre muncă, treci prin piață, iar acolo te întâlnești cu sufletul tău pereche. Cu persoana cu care te potrivești atât de bine, în tot ce vă aseamănă dar mai ales în tot ce vă diferențiază, încât ideea ta de suflet pereche se modelează după chipul ei. Iar dacă te-ai fi decis, în schimb, că vrei să alergi până la muncă, în sprintul tău te-ai fi întâlnit cu altă persoană, total diferită, dar în imaginea căreia, în timp, ți-ai modela alt

arhetip de *suflet pereche*. Nu am crezut niciodată în dragoste la prima vedere. Atracție, da. Dar dragostea se construiește, în timp, poate chiar mai greu decât o casă. E necesară o fundație solidă, ca să nu te trezești într-o zi prins sub dărâmături.

Pe atunci, desigur, nu mă gândeam ce implicații karmice va avea faptul că am ascultat-o pe Ioana. Credeam că acest mic act de rebeliune îi va face pe colegii mei să mă sune, îngrijorați, în momentul când, la ora nouă și un minut, eu nu aveam să apar. Eram cel mai punctual dintre toți.

Am ajuns la semaforul de lângă fostul Cinema Patria când m-am întâlnit cu Andrei, o cunoștință cu care mai fotografiam pe la diverse nunți și botezuri. Așteptam ca semaforul să se facă verde, când am auzit un glas puternic strigându-mă:

— Gabi! Te grăbești sau ai cinci minute la dispoziție?

Am dat noroc și i-am spus că nu mă grăbesc nicăieri. Ne-am adăpostit de ploaie lângă intrarea în cinematograful.

— Ce coincidentă că ne-am întâlnit. Voiam să îl sun pe Ștefan să îi propun asta, dar dacă mă gândesc mai bine, tu ai fi mai potrivit. Ai planuri sâmbăta asta?

— Nu, nu am.

— Vrei să pozezi tu la restaurant la o nuntă în locul meu? Știu că e cam din scurt. Ieri am aflat că nu mai pot ajunge decât la pregătirile de acasă și biserică și azi noapte cred că am stat de vorbă la telefon mai mult de o oră cu mireasa ca să o conving că nu a picat cerul, că voi găsi pe cineva competent să mă înlocuiască! Știi

și tu că miresele au tot felul de toane, dar femeia asta ai putea jura că s-a născut cu un băț înfipt în fund! E singura persoană mai obsedată de control și mai perfecționistă decât tine pe care am întâlnit-o, de asta zic, cred că v-ați înțeles.

Am zâmbit. Andrei nu realiza că două persoane perfecționiste s-ar sfâșia una pe alta în comentarii sarcastice și critici aruncate ca niște săgeți ce își nimeresc mereu ținta.

— Bine, mă bag!

— M-ai salvat! a răsuflat ușurat. O să îți dau pe Whatsapp numărul ei de telefon.

Am crezut, atunci când am acceptat cu atâta ușurință să fac ceva spontan, ce nu am planificat în amănunt înainte, că era doar o modalitate de a lupta împotriva minții mele care voia doar o cale de evadare față de orice stimuli din exterior, în ziua respectivă. Minte mă implora să o las să doarmă, în acea zi, eu, încăpățânat, îi dădeam cât mai multe motive să nu poată face asta.

— Te îndrepti tot spre metrou la Romană?

— Da! am răspuns iar, ca Jim Carrey în *Yes Man*. Da. Orice, numai să nu-mi amintesc.

Aș fi putut cobori la Unirii, dar aș fi ajuns la timp la muncă, așa că am mers până la Tineretului. M-am plimbat prin parcul aproape pustiu, fără nicio direcție exactă. Ploaia se oprise, iar afară era răcoare. Vremea mea preferată, când este ideal să ieși într-un hanorac sau un pulovăr. Uneori, pe o astfel de vreme, alegeam să port doar un tricou. Mă simțeam mai viu ca niciodată când mi-era frig și îmi obligam corpul să lupte, să se încordeze pentru a supraviețui.

M-am așezat pe o bancă și am sunat-o pe mireasa cu toane. M-aș fi așteptat să îmi răspundă o voce arțăgoasă, în schimb am auzit o femeie cu o voce caldă, dar în același timp fermă:

— Alo!

— Bună! Mă numesc Gabriel Stancu.

— Da, înlocuitorul lui Andrei! m-a întrerupt, puțin grăbită. M-a sunat să îmi spună despre tine. Să fii la ora șapte la restaurant. E pe lângă lacul Snagov, o să îți dau share location pe Whatsapp. Șapte fix.

A rostit cuvântul *fix* cu o determinare aproape feroce, dându-mi de înțeles că dacă aș fi întârziat fie și pentru o clipă, urgiile din Vechiul Testament ar fi fost ca o vacanță la SPA pentru oamenii acelor vremuri, pe lângă ce aș fi pățit eu.

— Ah, și să porți costum! La revedere!

Mi-a închis, la fel de abrupt cum a răspuns. Mi-o imaginam ca pe o femeie Alpha care lucrează ca manager într-o corporație, având în vedere locația selectă a evenimentului. Avea să fie distractiv să încerc să mă impun în fața ei prin directivele pe care aveam să i le ofer în calitate de fotograf.

Renunțând la actul meu de rebeliune, am mers la muncă, resemnat cu ideea că am întârziat doar zece minute. Am intuit bine reacția colegilor mei: toți m-au întrebat dacă am pățit ceva. I-am asigurat că totul este în regulă, că este o zi ca oricare alta. Toți neuronii din creierul meu urlau cât de mult îi dorea minciuna asta, cât de greu le era să creeze acele conexiuni între ei care îmi permiteau să pot simula un zâmbet sec.

Elena, colega de la cafenea, m-a întrebat, amuzată:

— Ai avut o noapte grea?

Ea flirta cu mine într-un mod cât se poate de direct. Era total diferită de Ioana, care atrăgea lumea prin moliciune, prin gesturi tandre, aproape materne. Frumusețea Elenei nu consta într-un chip cu trăsături armonioase, deși nu era urâtă, ci în faptul că se uita la tine spunându-ți din priviri că știe că e frumoasă. Era genul de femeie de care bărbații se plâng că ar vrea să fie mai mult decât prietenii ei pe umărul unei femei ca Ioana, care la rândul ei ar fi vrut să fie pentru acei bărbați mai mult decât prietenă.

— Puțin... am răspuns enigmatic, dezbrăcând-o din priviri.

— Dar tot ai mai avut energie să îți asortezi hainele atât de bine.

— Ți-am spus că nu fac asta intenționat!

A început să râdă, sincer, din toată inima, iar asta m-a făcut să uit, pentru o secundă, de amărăciunea din inimă.

— Sigur. Poate păcălești cine știe ce puștoaice care atunci când îți văd aparatul se și gândesc că le-ai putea face o poză perfectă pentru profilul de Facebook, dar cu mine nu îți merge, Stancule. Tot ce faci tu e bine gândit dinainte.

— Ai văzut expoziția de nuduri de sus? am schimbat subiectul.

— Da...! Nurii cărui model îți plac cel mai mult?

— Ai tăi, am șoptit, uitându-mă fix la ea.

— ... zise el, uitându-se adânc în sufletul ei.

Liniștea care-a urmat după acel schimb de replici era diferită față de cea experimentată în cafeneaua unde lucra Ioana. Era plină de tensiune sexuală, ochii

ei verzui aruncau scânteii către ochii mei. Ca și cum Ioana ar fi fost atrasă de rana pe care o ascundeam bine, pe care o simțea, dincolo de toate straturile de seriozitate, cinism și mici doze de obscuritate cu care îmi construiam masca pe care o prezentam lumii, iar Elena era atrasă fizic tocmai de potențialul pericol al acestui comportament misterios.

— Ți-ar plăcea să fotografiezi o nuntă pe lângă lacul Snagov, sâmbăta asta? Azi am primit oferta asta, mi-ar prinde bine un ajutor, știu că spuneași că vrei să mai capeți experiență.

False idei că ceva s-ar putea naște între noi, asta era ce le ofeream, într-un comportament apoape sadic, și Ioanei, și Elenei. Ceva îndeajuns de consistent cât să le fac să aștepte în continuare următorul pas din partea mea, dar niciodată o promisiune exactă. Ceva care le făcea să refuze alți posibili pretendenți, în așteptarea mea. În cele din urmă, toate se plictiseau.

— Nunte de fițe? Pentru asta trăiesc.

— Sper să accepte mireasa, e obsedată de control! am spus, cât se poate de natural.

A râs mai tare ca niciodată.

— Atunci, n-aș lipsi pentru nimic în lume! O să fie distractiv să văd cum o să te frustreze faptul că nu o să te asculte cu atâta ușurință ca alte mirese.

— Să te îmbraci elegant, mie mi-a spus să vin îmbrăcat în costum!

Am plecat din cafenea și am urcat la etaj, unde lucram. Am încercat pe parcursul zilei să ignor cât mai mult nevoia de a fugi de acolo, într-un alt timp și spațiu, dacă se putea chiar într-un alt univers, al nimicului, al aceluși moment înainte de explozia Big-

Bang-ului, implicându-mă mai mult ca niciodată și ajutând toți colegii. Am refuzat să plec în pauza de masă. Cele nouă ore au trecut destul de repede.

După ce-am ajuns acasă, a început o furtună de vară, care nu se lăsa stinsă atât de ușor. Ascultam, din căldura bucătăriei, în timp ce găteam, rafalele de vânt și furia stropilor de ploaie. Rezonau cumva cu furia pe care o închisesem într-o cutie a Pandorei ascunsă bine în subconștientul meu.

Chiar când mă pregăteam să scot friptura din cuptor, cineva a sunat la ușă. Era ceva neașteptat, rar aveam musafiri neinvitați. Am stins repede cuptorul și-apoi am deschis ușa, convins că iar trebuie să le explic unor martori ai lui Iehova că nu mă interesează izbăvirea sufletului, dar în pragul ușii stătea Ioana, cu hainele ude learcă, tremurând de frig. Cu inima cât un purice, am invitat-o înăuntru. Nu eram pregătit pentru vizita ei, mă așteptam să considere invitația mea doar un fel de glumă. *De ce acum?* tremurau neuronii mei între ei, conlucrând pentru a găsi o cale de a mă proteja.

Stătea în picioare, în mijlocul sufrageriei. Privea curioasă camera îngrijită, curată, căutând urme prin care orice persoană își transformă casa într-un cămin, fiind și mai intrigată de faptul că nu le găsea. Aveam o bibliotecă ordonată, dar care-și îndeplinea doar rolul de bibliotecă: lipseau ramele cu fotografii personale, precum și obiectele de decor. Toate cunoștințele pe care le invitam la mine îmi spuneau, într-un fel sau altul, că au avut impresia că au intrat într-o cameră de hotel.